

De Spookranch

Alle 63 titels van Arendsoog

1. Arendsoog
2. Witte Veder
3. Het raadsel van de Mosquitovallei
4. Arendsoog in de knel
5. De Bende van de Blauwe Bergen
6. Arendsoog knapt het op
7. Arendsoog en de verdwenen rivier
8. Het spookt op de spoorbaan
9. Arendsoog grijpt in
10. Pas op, Arendsoog!
11. De smokkelaars van de Rio Malo
12. De geest van de Eenzame Wolf
13. Texas-Arendsoog
14. Het testament van Tobi Thomson
15. Arendsoog in geheime dienst
16. Het veeland in gevaar!
17. Het geheim van Bad Man's hut
18. De Gemaskerde Ruiters
19. De jacht op de grijze hengst
20. Arendsoog en de goudkoorts
21. Het geheim van de zonderling
22. De strijd om Sam Peony-bridge
23. De stad van de verdwenen cowboys
24. Een hinderlaag voor Arendsoog
25. Arendsoog en het blaffende zand
26. De spookranch
27. Tweemaal Arendsoog
28. Arendsoog en de Mississippi-Duivels
29. Good luck, Arendsoog
30. Een amulet voor Arendsoog
31. Arendsoog en de vloek van Arbaz
32. Het raadsel van de C-ranch
33. Terreur over Texas
34. Schoten om middernacht
35. Dollardans in Cannon Field
36. Geen alibi voor Arendsoog
37. Arendsoog zet een val
38. Arendsoog en de Duncan-dollars
39. ... alias Arendsoog
40. De sheriff van Wurdig
41. Mexicaans avontuur
42. Arendsoog... om oog
43. Kogels als losgeld
44. Vraagtekens voor Arendsoog
45. Arendsoog in duplo
46. De wraak van Grissom
47. Een erfenis voor Arendsoog
48. Arendsoog en het geheim van het Gouden Graf
49. Arendsoog en de 'Avondmannen'
50. De verdwijning van Arendsoog
51. Arendsoog en de man zonder verleden
52. Arendsoog en het Murdock-mysterie
53. Op leven en... lood
54. Arendsoog... vogelvrij!
55. Arendsoog en het FRAME-komplot
56. Arendsoog en de Kansas-kidnap
57. Arizona-Arendsoog
58. Het monsterverbond
59. De schat van Medusa
60. De grote grondroof
61. Jacht op een 'schaduw'
62. Lightfeet ontvoerd!
63. Arendsoog... premiejager?

De Spookranch

P. Nowee

Oorspronkelijk uitgegeven door: Malmberg, 1963

© P. Nowee, 1963

© Illustraties: Hans G. Kresse

© Nederlandse uitgave: Overamstel uitgevers bv, Amsterdam 2015

© Omslagbeeld: Hans G. Kresse

Omslagontwerp: baqup

ISBN 978 90 499 1026 6 (paperback)

ISBN 978 90 499 1140 9 (hardback)

ISBN 978 90 480 0233 7 (e-book)

NUR 280

www.overamsteluitgevers.nl

Alle rechten voorbehouden.

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

HOOFDSTUK I

Haywood wil zaken doen

Het was dat vreemde, stille moment van de dag waarop de natuur in slaap valt. De zon ging al gedeeltelijk schuil achter de toppen van de bergen die de vallei in het westen begrensd. De moegezongen vogels zochten hun nest op in de bomen langs de beek en kwetterden 'binnenskamers' nog wat na over de gebeurtenissen van die dag. De hemel, die tot nu toe strak blauw was geweest, verschoot vele malen van kleur. Oranje-gele en purperen strepen slingerden zich als feestelijke sjerpen om de bergen. Plotseling vervaagden de kleuren, liepen in elkaar over en het leek nu of de hemel van het zuiverste goud was gemaakt. En terwijl de zon nog eenmaal haar stralen liet spelen over het dak van de Double C-ranch, sloop over de heuvels in het oosten de nacht reeds naderbij.

De eenzame ruiter, die langzaam uit de bergen naar de vallei afdaalde, hield zijn paard in. Hij zette zijn kijker aan de ogen en onderwierp de gebouwen en de omgeving van de Double C aan een nauwkeurig onderzoek. Achter de ramen van het hoofdgebouw danste het vlammetje van een lamp. Bij het hek van de kleine corral stonden enige paarden te suffen.

'De jongens zijn er al,' mompelde de ruiter tevreden. Hij borg de kijker in de zadeltas en gaf zijn rijdier de sporen. Voor het hoofdgebouw steeg hij af en bond de leidsels aan de grote koperen ring, die aan de muur, naast de voordeur bevestigd was. De paarden in de corral hadden hun soortgenoot herkend en verwelkomden hem met een blij gehinnik. De man knoopte haastig de zadeltassen los, schopte de voordeur open en verdween in het schemerduister van de gang.

'Ben jij het, Haywood?' klonk een stem uit de kamer.

De man gaf geen antwoord. Hij liet zijn ogen enkele seconden wenen aan de duisternis. Dan opende hij de kamerdeur en ging het vertrek binnen.

Rond de eenvoudige houten tafel, die een groot deel van de kamer

vulde, zaten, of beter gezegd hingen, vijf mannen. De verweerde gezichten vertelden, dat de kerels een groot deel van hun leven in de buitenlucht hadden doorgebracht. Een breed, rood litteken op de kin ontsierde het gezicht van een van de mannen. Het was net of deze kerel door een vergissing van de natuur drie in plaats van twee lippen had. Op de tafel stonden twee lege en twee half volle whiskyflessen. Een grote natte plek op het ruwe hout vertelde, dat de man die de glazen vol geschonken had geen al te vaste hand had gehad!

‘Hallo Haywood... hik... wood!’ lalde een van de kerels. ‘Wil je ook een... hik... glaasje? We hebben... hik... nog wat voor je bewaard... hik...’ Hij greep de fles, maar was niet meer bij machte om hem vast te houden. De fles viel om en de whisky druppelde van de tafel op de vloer.

In drie grote stappen was Haywood bij de tafel. Zijn rechterarm schoot uit en veegde in één beweging de flessen en glazen weg. Het gerinkel van het glas deed de man met het litteken verontwaardigd opveren.

‘Hé! Ben je nou helemaal... Al ben je honderd keer de baas dan hoef je nog niet met dergelijke geintjes...’

‘Houd je waffel!’ viel Haywood hem donderend in de rede. Het bloed was naar zijn gezicht gestegen van woede. ‘Ga zitten Farr!’ De man met het litteken ging beduusd weer zitten. ‘Wat is dat voor een troep hier,’ ging Haywood, nog steeds woedend, verder. ‘Als ik met jullie hier afspreek omdat ik iets belangrijks te bepraten heb, dan verwacht ik niet een lallende en dronken bende aan te treffen.’

‘We zijn... hik... helemaal niet dronken. Ik... hik... ik heb vier of vijf... hik... glaasjes op... of waren het er... hik... zes... hik... In elk geval niet meer dan zeven... hik,’ bemoeide nummer één zich ermee.

Haywood zag in, dat zijn woorden toch niets uithaalden. Hij had zichtbaar moeite om zich te beheersen, maar slaagde daar toch in. ‘Ga naar buiten en knap je wat op, Clark,’ zei hij dan tegen de hikkende man.

Farr, ontnuchterd door de woede-uitbarsting van Haywood, pakte Clark ruw bij de schouders en hees hem overeind.

‘Laat me met... hik... rust.’

‘Zeur niet. Steek je hoofd onder de pomp en je bent weer fit,’ suste Farr, terwijl hij de ander de kamer uit loodste.

Nu pas liet Haywood zich op een stoel zakken en trok de zadeltasen, die nog steeds loodzwaar aan zijn arm hingen, op de tafel. De drie

andere kerels, die weliswaar ook gedronken hadden maar toch niet zo ver waren als Clark, keken nieuwsgierig naar de tassen. Haywood deed of hij hun blikken niet zag. 'Waar zijn de twee broertjes?' vroeg hij. Er klonk sarcasme door in zijn stem.

'Die zullen wel in de keuken zitten,' antwoordde een van de mannen. 'Ze zijn kennelijk bang voor je, want toen ze je hoorden aankomen verdwenen ze uit de kamer.'

Haywood grijnsde. 'Onthoudt dit jongens: het is altijd makkelijk als je iets van iemand weet wat diegene liever niet aan de grote klok hangt. Hij is dan meestal heel gauw tot de een of andere dienst bereid,' lachte hij gemeen.

Farr kwam de kamer weer in, gevolgd door Clark, die met twee handen het water uit zijn kletsnatte haar wrong. De koude douche had hem echter kennelijk goed gedaan, want hij presteerde het om zonder te vallen of te schommelen naar de tafel te lopen.

Haywood nam hem een ogenblik op. 'Laten we afspreken, dat dit niet meer voorkomt,' zei hij dan. 'Zo, en nu praat ik er niet meer over.' Zijn goede humeur keerde langzaam weer terug. Hij schoof de stoel dichterbij de tafel en begon de zadeltassen open te maken. 'Jullie hebt je misschien afgevraagd waar ik de afgelopen twee dagen heb uitgehangen,' stapte hij dan plotseling op een ander onderwerp over. 'Laat ik kort zijn. Gistermorgen ben ik naar de ranch in Mexico vertrokken. Zaro had me vorige week toegezegd, dat hij een groot deel van de kudde zou verkopen vóór het einde van deze week. Ik heb voor ons volgend karweitje namelijk wat contanten nodig en de snelste manier om daar aan te komen leek mij een deel van de kudde te verkopen.' Hij tilde nu een van de zadeltassen op en hield hem ondersteboven. Met veel lawaai viel een groot aantal goudstukken op de tafel.

'Goud...!' stamelde Farr hees, terwijl hij de tafelfrand vastgreep alsof hij bang was, dat zijn handen anders de verleiding niet zouden kunnen weerstaan. De andere mannen waren minder nadrukkelijk in het uiten van hun verbazing en hebzucht, maar de uitdrukking van hun ogen liet aan duidelijkheid niets te vragen over.

'Juist, goudstukken,' ging Haywood nonchalant verder alsof hij over knopen in plaats van over geldstukken sprak. 'En met deze goudstukken gaan wij zaken doen op een manier, waarover heel Arizona nog jaren de mond vol zal hebben!' Hij keek de mannen één voor één aan, maar op hun gezichten lag duidelijk te lezen, dat zij er niets, maar dan ook niets van begrepen.

‘Zaken doen?’ vroeg de derde man nieuwsgierig. ‘Ben je werkelijk van plan dat kostelijke spul weg te geven?’ De gedachte aan zoveel spilzucht scheen hem een koude rilling te bezorgen.

‘Nou, weggeven,’ lachte Haywood. ‘Je denkt toch niet, dat ik op mijn achterhoofd gevallen ben, Sandy? Als ik zeg ‘zaken doen’ dan bedoel ik ook zaken doen... maar dan op mijn manier!’ Hij zweeg veelbetekenend. De gezichten van de mannen waren nog steeds grote vraagtekens. ‘Luister,’ ging Haywood dan weer verder, ‘hoeveel stuks vee kun je voor dit geld kopen? Wat denk jij, Farr?’

Farr trok zijn onderlip en daarmee het litteken op en keek de ander verwonderd aan. ‘Hoeveel stuks vee...? Je wilt toch niet zeggen...’

‘Geef nou eerst eens antwoord.’

‘Nou... eh... ik denk toch zeker wel zo’n twee à drie duizend.’

Haywood tuitte zijn lippen. ‘Hmm, ik denk niet, dat je er ver naast zit,’ meende hij. ‘Jij zou inderdaad niet veel meer dan drieduizend stuks voor dit geld kunnen krijgen. Nu een andere vraag: hoeveel stuks vee kan ik voor ditzelfde geld krijgen?’

‘Evenveel natuurlijk,’ antwoordde Farr onmiddellijk. ‘Misschien ben jij een iets handiger zakenman dan ik – ik ben nou eenmaal niet gewend om de dingen die ik graag wil hebben te kopen – maar véél meer zul jij er toch ook niet voor krijgen.’

‘der-tig-dui-zend!’ zei Haywood, terwijl hij een klemtoon legde op iedere lettergreep.

Er viel een doodse stilte. De mannen keken elkaar en Haywood verwonderd aan.

‘Je had het toch over vee...?’ vroeg Sandy nadrukkelijk.

‘Inderdaad.’

‘Gewoon, echt, levend vee... Koeien en stieren...?’

‘Ik weet wel wat vee is,’ lachte Haywood om het verbaasde gezicht van de ander. ‘Doodgewone levende koeien en stieren!’

‘En daar... eh... dacht je... hoe... wat... dertigduizend...’ stamelde Farr. ‘dertigduizend...!’

‘Je oren zijn nog steeds uitstekend in orde, Farr. Ik zei dertigduizend... Drie, nul, nul, nul, nul!’

‘Hoe wilde je dat klaarspelen?’ vroeg Clark, die plotseling weer helemaal bij zijn positieven was, nieuwsgierig en achterdochtig tegelijk.

Haywood glorieerde. ‘Ik heb er heel lang over nagedacht,’ zei hij. ‘Er is risico aan verbonden, maar ik geloof niet, dat dit erg groot is. De kans van slagen is ongeveer negentig procent... als we het goed spelen tenminste.’

‘Ik stel voor dat je een beetje duidelijker wordt,’ opperde Burnham, de vierde van het gezelschap.

Haywood schoof zijn stoel nog iets verder onder de tafel en boog zich naar de anderen over. ‘Ik heb liever niet, dat de jongens nu al weten wat er gaat gebeuren,’ zei hij zacht, terwijl hij met een duim over zijn schouder naar de keuken wees.

‘Ach, die halfzachte broers. Ze zouden niet eens begrijpen waar je het over hebt,’ meende Clark minachtend.

‘Vergis je niet! Ed mag dan misschien niet veel hersens hebben; zijn broer Pete heeft hersens voor twee.’

‘Praat dan niet te hard,’ stelde Sandy nuchter voor.

‘O.K.,’ antwoordde Haywood. En terwijl zijn stem daalde tot een zacht gefluister, zette hij zijn plan uiteen...

Toen hij uitgesproken was heerste er enkele seconden een doodse stilte. ‘Verdraaid,’ mompelde Bowen, de vijfde man, dan. ‘Dat is het! Ik durf er alles onder te verwedden, dat ze erin trappen.’

Het was of Bowen op een verborgen knop gedrukt had, want plotseling was de kamer vol gegons van stemmen. De verwonderde uitroepen en complimenten aan Haywoods adres waren niet van de lucht. Deze had de armen voor de borst gekruist en liet de uitbundige loftuizingen rustig over zich komen.

‘Heb je er ook al over nagedacht waar we onze slag zullen slaan?’ werd Burnham plotseling zakelijk.

Haywood knikte. ‘In de eerste plaats mag het vee niet hier uit de naaste omgeving komen, want de eigenaars kennen de toestand hier waarschijnlijk en dan zouden ze maar achterdochtig worden. En in de tweede plaats... als we toch voor het kiezen hebben... moeten we maar gelijk het beste vee uitzoeken, dat in Arizona rondloopt. Jullie moeten goed begrijpen, dat we na deze klap niet langer gebruik kunnen maken van deze schuilplaats. We moeten dus, zoals we dat noemen, ‘binnen zijn’ en dat kunnen we alleen zijn als het vee van uitstekende kwaliteit is en bij de verkoop een stevige cent opbrengt. Ik weet niet in hoeverre jullie op de hoogte zijn met de kaart van Arizona, maar zoals je misschien weet zijn de weiden hier in het zuiden nu niet bepaald de meest malse. Daarvoor moet je noordelijker, waar je dus ook het betere vee aantreft. Ik had me voorgesteld om morgen te vertrekken en eerst de kat eens uit de boom te kijken.’

‘Gaan wij allemaal met je mee?’ wilde Clark weten.

‘Ben je een haartje...’ schrok Haywood. ‘Alleen Sandy gaat met me mee. Het zou me een mooie optocht worden en als ze jouw gezicht zien, Farr, hebben ze onmiddellijk argwaan...’

‘Wat had je van mijn gezicht te zeggen,’ stoof Farr op, terwijl het litteken nog roder werd.

‘Niets, niets,’ suste Haywood, toch wel een beetje geschrokken. ‘Maar je moet met me eens zijn, dat het nu niet bepaald vertrouwen inboezemt.’

‘Je moet eens voor de spiegel gaan staan,’ snauwde Farr.

Haywood begreep, dat hij zich op te glad ijs had begeven en deed er maar wijselijk het zwijgen toe.

HOOFDSTUK 2

Arendsoog krijgt bezoek

Langzaam draaide de stoffige koets het erf van de S-ranch op. Jim, de oude voorman, kwam juist het cowboyhuis uit en bleef een ogenblik in de deuropening staan. Hij vroeg zich af wie de bezoeker of bezoekers mochten zijn. Dan ging hij, zonder zijn nieuwsgierigheid te tonen, de koets tegemoet.

‘Goedemiddag,’ bromde hij niet onvriendelijk, toen de man op de bok met een ruk aan de teugels het rijtuig tot stilstand had gebracht.

Voor de koetsier de gelegenheid had gekregen om de groet te beantwoorden, klonk een stem uit het inwendige van het rijtuig: ‘Goedemiddag, brave man, kunt ge mij misschien zeggen wat de ‘S’ betekent, die zo schitterend in het smeedwerk van dat hek ginds is verwerkt?’

‘Dat is de S van Stanhope,’ antwoordde Jim een beetje overdonderd en gelijk verontwaardigd over zoveel onwetendheid. Bob Stanhope, de lezers beter bekend als Arendsoog, was immers in een groot deel van Arizona en ver daarbuiten voor niemand een onbekende!

‘De S van wat, zegt U?’

‘De S van Stanhope. Maar wat...’

‘Stanhope. Dat is de naam van Uw meester, naar ik veronderstellen mag?’ viel de ander hem in de rede. ‘Wees zo goed, beste vriend, mij bij Uw meester, monsieur Stanhope, aan te dienen.’

Jim keek de onbekende een ogenblik met opgetrokken wenkbrauwen aan. Hij vroeg zich werkelijk af of de man ze wel allemaal op een rijtje had! Monsieur Stanhope! Had je ooit zo zout gegeten! ‘Rijd de koets maar tot voor het hoofdgebouw,’ zei hij dan tot de koetsier. En tot de ander ging hij verder: ‘Weet Bob, dat U komt of...’

‘Bob is de voornaam van Uw meester, mag ik aannemen?’ kon de onbekende niet nalaten hem weer te onderbreken. ‘Neen, ik had geen afspraak, maar ik zou het zeer op prijs stellen indien Uw meester mij niettemin wil ontvangen. U kunt mij aandienen als de markies van Thoisy-la-Berchère et Renaudiots.’

‘Eh... van... Jazeker,’ hakkelde Jim. Hij draaide zich haastig om. Met

grote passen verdween hij in de richting van het hoofdgebouw.

‘Het gaat goed, Sandy,’ grinnikte de markies, terwijl hij de koetsier een knipoogje gaf. ‘Als de baas net zo gemakkelijk omver te praten is, is het een zacht gekookt eitje.’

‘Bob!’ brulde Jim onderaan de trap, die naar de eerste verdieping van het ranchgebouw leidde. ‘Bòòòòb!!!’

Er klonk wat gestommel op de eerste verdieping; een deur ging open en even later verscheen het verbaasde gezicht van Bob Stanhope over de leuning van de trap. ‘Is er brand?’

‘Veel erger,’ antwoordde Jim, die nog het zweet van zijn voorhoofd wiste. ‘Ik heb al veel meegemaakt, maar zoiets...’

‘Wat is er aan de hand?’ Arendsoog was al halverwege de trap.

‘Er is bezoek voor je... en wat voor,’ zuchtte Jim. ‘De een of andere markies van Tassie de la Derrière en nog wat.’

Arendsoog schoot in de lach om het bedrukte gezicht van zijn voorman. Dan werd hij echter weer ernstig. ‘Wat zou die hier te zoeken hebben?’

‘Ik heb er geen flauw idee van, maar bereid je er maar vast op voor, dat je niet aan het woord komt. Die kerel kletst je de blaren aan je oren...’

Enkele seconden stond Arendsoog in gedachten. ‘Laat hem maar in de goede kamer,’ zei hij dan. ‘Ik zal moeder intussen waarschuwen.’

‘Jawel... monsieur Stanhope’

‘Wat zeg je nou?’

‘Monsieur Stanhope! Zo noemt die kerel je ook,’ grinnikte Jim, terwijl hij met een zwaai zijn hoed afnam. ‘Ik wens U alle sterkte toe, monsieur Stanhope, en vooral sterkte in Uw trommelvliezen!’

Stomverwonderd stond Arendsoog even in de gang. ‘Het werkt aanstekelijk,’ mompelde hij dan, terwijl hij naar de keuken liep. Mrs. Stanhope, Arendsoogs moeder, was minstens zo verwonderd als haar zoon over het onverwachte bezoek. Ze raakte onmiddellijk in paniek; knoopte haar schort af en wilde in recordtijd de goede kamer nog gaan afstoffen. Arendsoog hield haar echter tegen. ‘Dat kunt U niet doen, moeder. Als die markies binnenkomt, terwijl U nog bezig bent...’

‘Maar er moeten lagen stof liggen,’ zuchtte Mrs. Stanhope. ‘Ik heb haar vanmorgen voor het laatst afgestoft en je weet zelf wel hoe gauw het dan weer vuil is.’

‘Ik denk, dat die markies vuiler en stoffiger is dan Uw kamer, moe-

der,' wimpelde de cowboy haar zorgen weg. 'Maar kom, ik kan hem niet tè lang laten wachten. Krijgen we van U iets te drinken?'

Mrs. Stanhope knikte en keek haar zoon na, terwijl deze door de gang naar de kamerdeur liep. Nauwelijks had hij de deur geopend of een spraakwaterval stroomde de gang in...

'Le voilà! Monsieur Stanhope, mag ik aannemen? Ik ben de markies van Thoisyl-la-Berchère et Renaudiots. Het is mij een groot genoegen met U kennis te maken...'

'Het genoegen is geheel aan mijn kant,' antwoordde Arendsoog stijfjes. Hij was maar heel even uit het veld geslagen geweest door het overrompelende optreden van de markies, doch had zich spoedig hersteld. 'Gaat U zitten.'

'U heeft er geen bezwaar tegen dat ik blijf staan, mag ik aannemen? Ik heb een lange reis achter de rug en hoe comfortabel mijn rijtuig ook is, men krijgt toch behoefte om zijn benen eens te strekken.'

'Ik heb er geen enkel bezwaar tegen,' antwoordde Arendsoog, die het kriebelende gevoel in de benen na een lange reis in een koets maar al te goed kende. 'Mag ik U een verfrissende dronk aanbieden?'

'Heel gaarne!'

Arendsoog verliet de kamer en waarschuwde zijn moeder.

'Oppassen Haywood, jongen,' mompelde de markies, toen hij even alleen in het vertrek was. 'Monsieur Stanhope is geen kleine jongen!'

Enkele minuten later stonden de glazen op tafel. Arendsoog had een stoel bij de open haard gezocht, waar nu geen vuur brandde, en wachtte geduldig.

De markies stond bij de tafel en draaide zijn glas om en om in de hand. 'U vraagt zich natuurlijk af wat het doel van mijn komst is,' begon hij dan. 'Het lijkt mij verstandig als ik U eerst in het kort vertel waar ik vandaan kom en iets over de geschiedenis van mijn geslacht.'

Arendsoog, die intussen al gewend was aan de wijdloopigheid van de markies, zag reeds visioenen van een enorme stamboom, die terugging tot vader Abraham! Het viel hem dan ook alles mee, dat de markies zich deze keer zo tot de kern wist te bepalen.

'Het geslacht van Thoisyl-la-Berchère is een van de oudste adellijke geslachten in Europa. Het kasteel, waar ik tot voor enkele jaren nog verblijf hield, staat in Frankrijk, in de streek van... maar dat is allemaal niet belangrijk. Belangrijk is dat ik enige jaren geleden gedwongen werd, laten we zeggen om politieke redenen, het land te verlaten. Ik besloot de oceaan over te steken en mij in de Nieuwe Wereld te vestigen.

Gelukkig was ik in staat om het overgrote deel van mijn kostbare bezittingen mede te nemen. Ik kocht een stuk grond in het zuiden van Arizona en liet daar een aardig landhuis bouwen. Ware het niet, dat wij zo ver van ons geliefde Frankrijk verwijderd zijn, dan zouden mijn vrouw, twee dochters en ik volmaakt gelukkig zijn...' Hij zweeg even en kuchte zacht alsof hij zijn emoties wilde verbergen.

'Het is erg triest,' betuigde Arendsoog zijn deelneming.

'Dank U,' boog de markies. 'Het leven gaat echter door. Mijn dochters zijn inmiddels opgegroeid en hebben de leeftijd bereikt waarop men aan een huwelijk gaat denken. En nu kom ik tot de kern. Antoinette-Marie, mijn oudste dochter, zal over enige weken in de echt worden verbonden met de zoon van een Spaans edelman, wiens hacienda, slechts luttele kilometers van de grens met Arizona, in Mexico, ligt. Don José Manuel Carré Illescas, de aanstaande schoonvader van Antoinette-Marie, is evenals ik een zeer welgesteld man en het spreekt dan ook vanzelf, dat ik mijn dochter een niet geringe bruidsschat zal meegeven. Don José heeft zijn zoon, de op één na de oudste, een hacienda en rancho geschonken. Wij zijn na langdurige beraadslagingen tot de volgende beslissing gekomen. Ik zal mijn dochter een bijzonder praktische bruidsschat meegeven, namelijk de veestapel voor de rancho van mijn aanstaande schoonzoon.'

Arendsoog knikte. Hij vond het inderdaad helemaal niet zo'n gek idee.

'Eerst heb ik erover gedacht mijn rentmeester het land door te sturen om uit te zoeken, waar het vee van zeer goede kwaliteit was, maar bij nader inzien besloot ik toch om dit zelf maar te doen. Het is een zeer vermoeiende reis geweest, maar U begrijpt, mijn goede naam staat op het spel...'

'En waar heeft U het beste vee aangetroffen?' vroeg Arendsoog, die een lichtje opging.

'Iets meer naar het zuiden zag ik vee lopen, dat gebrandmerkt is met een 'S'. Beter en gezonder vee heb ik in heel Arizona niet gezien en ik ging dus op onderzoek uit. In het hekwerk, dat het erf van Uw ranch omgeeft, zag ik dezelfde 'S' en ik concludeerde dat hier de eigenaar van dit wel uitstekende vee moest wonen.'

'Dank U,' was het nu de beurt aan Arendsoog om te knikken.

'Ik heb inmiddels vernomen, dat Uw naam Stanhope is, zodat die 'S' voor mij niet langer een geheim meer is.' Hij zweeg even en kuchte weer. 'Monsieur Stanhope,' zei hij dan. 'Zoudt U bereid zijn mij vee te verkopen?'

Dat was dus het doel van zijn komst, dacht Arendsoog. In enkele seconden zag hij in gedachten zijn enorme kudde aan zich voorbij trekken. De markies had gelijk: het was goed gezond, evenals trouwens het vee van de andere ranchers in de vallei, die zeer vruchtbaar was. 'Als wij tot overeenstemming kunnen komen wat de prijs en eventuele andere condities aangaat, ben ik gaarne bereid U vee te verkopen,' zei hij.

Met twee grote stappen was de markies bij Arendsoog en greep diens hand. 'Ik dank U uit de grond van mijn hart. U weet niet wat dit voor mij betekent... De goede naam en de eer van mijn geslacht... Dit is voor mij een historische dag,' zei hij theatraal.

'... als wij tot overeenstemming kunnen komen,' vulde Arendsoog nuchter aan.

'Daar twijfel ik niet aan,' haastte de markies zich. 'Begrijpt U goed, ik ben geen zakenman. Uiteraard ben ik wel enigszins op de hoogte van de prijzen, maar toch durf ik reeds te zeggen, dat ik elke prijs die U noemt zal accepteren.'

'Dat is een bijzonder snelle manier van zaken doen,' antwoordde Arendsoog. Hij noemde de prijs en keek de markies vragend aan. 'Kunt U hiermede akkoord gaan?'

'Schitterend!' juichte de ander. 'Ik kan werkelijk niet zeggen, dat U mij het vel over de neus haalt. De uitstekende kwaliteit van Uw veestapel zou zelfs een hogere prijs gerechtvaardigd hebben.'

'Over de prijs zijn we het dus eens,' zei Arendsoog nuchter. Hij begreep, dat vele van de opmerkingen van de markies als compliment bedoeld waren. 'Ik weet natuurlijk niet welk bedrag U in gedachten had om als bruidsschat aan Uw dochter mee te geven, maar U kent nu mijn prijs per stuk vee en U kunt dus gemakkelijk uitrekenen hoeveel dieren ik U zal leveren.'

'Ik had nog één voorwaarde, die ik aan de koop wilde verbinden,' onderbrak de ander hem.

'En die is?'

'Het transport is voor verantwoording van de verkoper... dus voor U...'

'Uiteraard,' knikte Arendsoog. Bij de jaarlijkse veetransporten was het ook de gebruikelijke gang van zaken, dat de verkoper de dieren vervoerde naar de plaats van bestemming en de kosten van het vervoer, als dit bijvoorbeeld per trein moest geschieden, in de prijs verwerkte.

'U zorgt er dus voor, dat het vee op de plaats van bestemming komt?'

'Afgesproken. Het spreekt echter vanzelf, dat ik de loonkosten van

het personeel, dat ik mee moet sturen, in de prijs bereken. Het risico, dat enkele dieren de reis niet volbrengen is echter voor mij.'

'Daar kan ik geheel mee instemmen,' boog de markies. 'En nu het aantal.'

'Tja, wat had U in gedachten? Vierhonderd... misschien vijfhonderd...' polste Arendsoog voorzichtig.

'Maar waarde monsieur Stanhope, U moet goed begrijpen, dat het hier de bruidsschat betreft van een Thoisy-la-Berchère et Renaudiots! Bovendien moet deze bruidsschat een redelijk begin vormen voor de veestapel op de rancho van mijn aanstaande schoonzoon.'

'Natuurlijk, natuurlijk,' haastte Arendsoog zich, bang dat hij de markies had beledigd. 'Ik begrijp het volkomen.'

De markies zweeg even en scheen in gedachten een rekensom te maken. 'Ik had gedacht...' begon hij dan aarzelend. 'Kunt U mij dertigduizend stuks leveren?'

Arendsoog vloog overeind uit zijn stoel. 'Wat!? U zei... der-tig-duizend?'

De markies trok zijn wenkbrauwen op. 'Inderdaad. Of... meent U, dat dit aantal geen redelijk begin is voor een veestapel?'

Arendsoog schoot in de lach. 'Neemt U mij niet kwalijk,' verontschuldigde hij zich. 'Hoe groot is het grondgebied, dat behoort bij de rancho van Uw aanstaande schoonzoon?'

'Ongeveer zo groot als de gehele vallei hier,' meende de markies.

Arendsoog gaf niet onmiddellijk antwoord. Het aantal, dat de markies hem genoemd had, was wel bijzonder groot, maar als het grondgebied van de rancho inderdaad zo groot was... Dan bedacht hij, dat de markies wel ontzettend rijk moest zijn als hij één van zijn twee dochters zo'n bruidsschat kon meegeven. 'Ik geloof wel, dat dertigduizend een redelijk begin is, zoals U het noemt, maar ik vrees, dat ik U toch moet teleurstellen. Begrijpt U goed, uiteraard fok ik vee om het te verkopen, maar zo'n groot aantal tegelijk... Ik zou mijn eigen veestapel teveel uitdunnen.'

'Maar dat is ontzettend,' deed de markies verschrikt. 'U wilt dus zeggen...'

'Een ogenblikje,' onderbrak Arendsoog hem. 'Misschien kan het toch... Ik geloof niet, dat er veel verschil in kwaliteit is tussen mijn vee en dat van mijn bureu. Heeft U er bezwaar tegen als wij gezamenlijk verkopen? Ik kan U garanderen, dat ook zij akkoord kunnen gaan met de prijs.'

‘Geloof U werkelijk, dat de kwaliteit...’

‘Ik verzeker U, dat al het vee in uitstekende conditie verkeert.’

‘Ik vertrouw op U,’ antwoordde de markies na enkele ogenblikken.

‘Ik kan dus werkelijk rekenen op dertigduizend stuks?’

‘Absoluut! Maakt U zich daarover geen zorgen.’

‘Dank U. En dan de betaling. U zult ongetwijfeld begrijpen, dat ik nu niet kan betalen. Eh... niet dat ik U wantrouw, dat U Uw verplichtingen niet zoudt nakomen of iets dergelijks, maar eenvoudigweg omdat er een te groot risico verbonden is aan het vervoeren van veel geld in een koets. Ik had me voorgesteld nu een deel te betalen en de rest van de afrekening, na de levering, via mijn Bank in Phoenix te laten lopen. Wat dacht U hiervan?’

‘Ik vind het uitstekend. Natuurlijk kan ik niet van U verlangen dat U betaalt vóór U het vee is overgedragen.’

De markies bukte zich en tilde de rijk bewerkte, leren tas die al die tijd op de grond had gestaan, op de tafel. Hij opende hem en begon de goudstukken, die zich in de tas bevonden, in stapeltjes van vijf uit te tellen. ‘Er resten ons twee dingen: we moeten een en ander nog schriftelijk vastleggen en in de tweede plaats moet ik U nog uitduiden waar het vee afgeleverd moet worden.’

Tien minuten later reed de koets weer door het hek van de S-ranch. De markies knikte voor de laatste maal vriendelijk naar Arendsoog en Mrs. Stanhope, die achter haar zoon in de deuropening stond. Jim, de voorman, die in spanning had gewacht op het ogenblik dat de markies zou vertrekken, kwam haastig naderbij lopen. ‘En Bob?’

Arendsoog wreef zich in de handen. ‘Ik heb vanmiddag zaken gedaan, Jim. Ga maar eens binnen op tafel kijken.’

Jim, nieuwsgierig tot in het topje van zijn tenen, haastte zich naar binnen. Toen Arendsoog zich enkele seconden later bij hem voegde, stond de voorman nog steeds van verbazing door zijn haren te wrijven. ‘Is dat van die opgeblazen meneer?’ vroeg hij.

‘Een beetje meer eerbied, Jim,’ lachte Arendsoog. ‘Markiezen hebben nu eenmaal andere manieren dan wij. Maar één ding is een feit: je kunt er zaken mee doen.’ En in het kort vertelde hij van de enorme overeenkomst, die hij zojuist was aangegaan.

Toen de gebouwen van de S-ranch nog maar kleine stipjes aan de horizon waren, boog de markies zich uit het raampje van de koets. Aan het

gezicht van de koetsier was al duidelijk te zien, dat hij moeite had om zijn nieuwsgierigheid te verbergen. ‘De eerste fase is een doorslaand succes geworden, Sandy,’ lachte de markies. ‘Ik heb het jullie wel gezegd: hier trapt iedereen in! Niemand denkt aan oplichting of diefstal, want heb je ooit gehoord van een dief, die geld komt brengen...’ Hij sloeg zich uitbundig op de knieën. ‘Nog twee weekjes en we kunnen elkaar feliciteren!’

De arme markies wist op dat moment nog niet wie ‘monsieur Stanhope’ eigenlijk was... Als hij had kunnen vermoeden dat het noodlot hem juist Arendsoogs ranch had laten uitkiezen, zou hij nu vast en zeker niet zo rustig in ‘zijn’ koets hebben gezeten!

HOOFDSTUK 3

Witte Veder heeft een voorgevoel...

‘Dat moet New-Hampton zijn,’ meende Arendsoog, terwijl hij Lightfeet, zijn trouwe rijdier, inhield. Hij haalde de kaart te voorschijn die de markies voor hem getekend had. Witte Veder leidde zijn paard tot vlak naast Lightfeet en keek aandachtig naar het stuk papier, dat Arendsoog in zijn handen had.

Het was alweer een week geleden, dat de dieren, die de verschillende burens van Arendsoog geleverd hadden, even ten noorden van Mining-Valley bijeen gedreven waren. Arendsoog had besloten om zelf de leiding van het transport op zich te nemen en Witte Veder was onmiddellijk bereid geweest om hem te vergezellen. Het was nog wel even moeilijk geweest om voldoende personeel los te maken van het dagelijks werk, vooral voor de kleinere ranchers, maar tenslotte had Arendsoog toch zes potige cowboys tot zijn beschikking gekregen. Toen kon het transport dan toch beginnen!

Arendsoog, die bekend was met een groot gedeelte van Arizona, had een route uitgestippeld, waarbij de steden en dorpen zoveel mogelijk vermeden werden. Elke dag werd eenzelfde afstand afgelegd. Een afstand, die niet te groot mocht zijn, opdat het vee, door de grote inspanning en de vele beweging, niet teveel zou vermageren. ’s Nachts werd er gerust, maar de volgende morgen, bij het eerste zonnestraaltje, waren Arendsoog en Witte Veder alweer op weg om de route van die dag te verkennen. Dat dit geen overbodige maatregel was, bleek de derde dag reeds toen uit het zuiden plotseling een ander veetransport naderde! Arendsoog had niet moeten denken aan de chaos, die zou zijn ontstaan als de twee kudden zich met elkaar vermengd hadden... Nu was er gelukkig nog net tijd genoeg geweest om de kop van het transport naar het westen af te laten buigen. De overige dieren volgden toen vanzelf.

Na zeven dagen scheen dan toch eindelijk het einde van de tocht in zicht te zijn.